

הווה מתמשך - מתקיים בשריגה. שריגה היא מבנה מעין רישתי, המקיימת תנועת זמן מעגלית, ללא גבולות, ללא חוץ, ללא עומק. בשריגה קודקודים (או נקודות כובד) משתנים, היא אינה ניתנת לרדוקציה ומצויה בתנועה מתמדת. בשריגה, כל נקודה מחוברת ומשפיעה על כל נקודה אחרת (באופן שחומק מלוקאליות, על כך יורחב בפרק 'סינגולאריות').

את השריגה אי-אפשר לאפיין בדיכוטומיה או בדיאלקטיקה, היא עשויה מריבוי אין סופי. לשריגה תפקיד כפול ביחס לאמת - היא גם התנאי שלה וגם המרחב בו היא מתקיימת.

השריגה אינה אדישה לאירועים המתרחשים בה, אלא ממפה אותם בשעה שהיא מייצרת אותם (משמעות המושג 'אמת' בשריגה תורחב בפרק 'האמת').

השריגה אינה מאפשרת קיומו של "אני", גם לא כזה העוטה אצטלת אינדיבידואל, סובייקט או "אני דובר" (על ייתור ה"אני" יורחב בפרק 'אני'). השריגה, היא מרחב ההווה המתמשך, נעה ולא נעה בה בעת - במילים אחרות, כל הופעה (טקסטואלית) המתרחשת בשריגה היא נצחית. כל שהתרחש וכל שיתרחש - מתרחש.

ההופעות=הטקסטים המופיעים בשריגה אינם ניתנים לחזרה או לתרגום כלומר ייחודיים במינם, קרי, סינגולאריים (על מושג הסינגולאריות יורחב בפרק 'סינגולאריות').

כל אירוע או טקסט המתקיימים בשריגה לא יכולים היו שלא להתרחש ו/או להתרחש אחרת (גם עניין זה יובהר בפרק 'סינגולאריות'). תאריכים אינם תקפים בשריגה, כך גם דינם של יחסי לאום, ביוגרפיית המחבר, דת, גזע, מין ומגדר, כיבוש ושאר עוולות פוליטיות. היטיב לנסח זאת הסופר מיכאיל בולגאקוב בספרו 'השטן במוסקבה': "אין אנו מציינים תאריכים, התאריך נוטל מן התעודה את תוקפה".

השריגה אינה מניחה כוח אלוהי או טרנסצנדנטיות אחרת. עם זאת, היא אינה נאחזת באנושי בלבד ואינה שוללת שימוש בדימויים טרנסצנדנטיים, כל עוד אלו נותרים בגדר מטאפורות בלבד.

"אני"

כדי לקיים "אני" ישנו הצורך במהלך ליניארי, קרי, ה"אני" מורכב מגרעין מהותי, הכרחי, שאינו משתנה לאורך זמן, ומתכונות קונטינגנטיות, שאינן קבועות. באופן שגור, התרחשות בזמן ליניארי פירושה התרחשות על פני ציר המורכב מ"עבר", "הווה" ו"עתיד". מושגים אלו, חרף היותם יחסיים במובהק, משמשים בלשון היום-יום ובכלל כמסמנים המסמנים תחמת זמן ממשית*. מסמנים אלו, שמעמדם מעורער אף בתפיסה הליניארית, נחשפים בבלתי האפשריות שלהם בתפיסת זמן המניחה הווה מתמשך.

ה"אני" הליניארי הוא פתח ללא מעט רעות חולות דוגמת דימויים, פרפראזות, ציטטות, מראי מקום וכדומה. נטיות אלו מקורן בדיוק באותו מעבר שקרי ב"אני הדובר" - אשר מתרוקן ממשמעות בזמן מעגלי של הווה מתמשך, בו הכל קורה תמיד. אי לכך, הופעתו של המסמן "אני" בטקסט מעבירה אותו אוטומטית למרחב אי האפשרות, כלומר, לשקר. משמע, אי אפשר להשתמש במסמן "אני" בטקסט מכיוון שאין מסומן "אני" בשריגה.

מודל השריגה הוא מרחב ייצור של אמת והוא אינו טולראנטי לטקסטים שקריים, במובן שהוא מייצר אותם, הופך אותם לבלתי אפשריים. טקסט אמיתי הוא טקסט המקיים מספר תנאים; תנאים אלו אינם תלויים בגורם חיצוני לשריגה, אלא נובעים באופן ישיר ממאפייניה. כתיבה בהווה מתמשך היא התנאי ההכרחי לאמת (ברור מאליו - מתוקף הגדרת ההווה המתמשך - כי ה"אני" הופחת והוגבר לאין סוף). חרף היותו של ההווה המתמשך תנאי הכרחי, אין הוא מספיק ליצירת טקסט אמיתי - שכן, ליצירת טקסט מעין זה, על התנאים הבאים להתממש:

א + ב + ג

הווה מתמשך היינו היעדרות/התרחבות האני היינו אי-לוקאליות

היעדרות/התרחבות האני היינו אי-לוקאליות היינו הווה מתמשך

אי-לוקאליות היינו הווה מתמשך היינו היעדרות/התרחבות האני

+ ד

סינגולאריות

שני שירי אמת

* / מאיר ויזלטיר

חנק / יונתן רטוש

הבשר שבע נאובד עֲדָנָה
צִפְרֵי חֲצוֹת-הַיּוֹם עוֹשׂוֹת צִי-צִי

אֲזַנִּים אֵין לְקִיר
עוֹף הַשָּׁמַיִם מֵת
הַחֲדָרִים

מִבְּעַד לְתַרְסִים מְצִיץ אוֹר מִתְמַפֵּר
הַרְצָפוֹת שְׂרוּעוֹת בְּרִטְטֵי צָנָה

כֵּךְ לְבָנִים נִמְלָט:
אֶפְלוּ אֶכֶן אֵין לְצַעֵק אֶלֶיָּהּ
נְהַעְצִים, לְעֲזָאזֵל -

הַרוּחַ מְטַפֵּס, חוֹלֵף בְּתַרְסִים
נִוְרוֹת שְׂקוּפוֹת מִתְבּוֹנְנוֹת כְּאוֹר זָהָל

כֹּה לְמוֹדִים הֵם פֹּה בְּעִיר
יִוְדָעִים
כֵּךְ
עֲגָלוֹת שֶׁל תִּינוּקוֹת בְּשֶׁמֶשׁ

אֲגַרְטָלִים פְּרָחִים, פְּרָחִים אֲגַרְטָלִים
לְדִי אֲוִיר מְסַמְמִים מְשַׁקְקִים

(יונתן רטוש - "חנק", 'צלע' עמ' 117)

בְּלֶהֱחִיזִיק

בְּלֶהֱרַפּוֹת

דָּבָר נִלְפֶת וְלֹא נִשְׁאָר

דָּבָר מְתוֹק רוֹדֵף דָּבָר מְתוֹק רוֹדֵף דָּבָר

(מאיר ויזלטיר - 'קיצור שנות הששים' עמ' 119)

* השפה העברית כידוע מכילה "זמן" נוסף - זמן ציווי, המצוי ברגיל בין הווה לעתיד. השריגה ממקמת אותו במרחב המתאים, זאת בהתאם לקונטקסט הסמנטי.